

sig da, at han havde et helt Festarrangement fuldt færdigt i sit Hoved.

Han anbefalede at rejse et stort Telt paa Vænget bag ved Gaarden, hvor der kunde spises; desuden foreslog han dem at søge Tilladelse til at gøre Brug af Forsamlingssalen, der da skulde festligt dekoreres og benyttes til at danse i. Af Omkostningerne skulde de endelig ikke lade sig skræmme; dersom de vilde gøre ham den Ære at lægge Ledelsen i hans Haand og betro ham at gøre de forskellige Indkøb, skulde han love dem, at Udgifterne ikke kom til at overstige et Par hundrede Kroner. Han vidste jo nok, at Skibberupperne i de senere Aar havde unddraget ham deres Tillid; men han ønskede at kunne benytte denne Lejlighed til at vise, at de havde taget fejl af ham, og at baade han og hans Kone var deres sande og uegennyttige Venner, — en Udtalelse, hvortil Fru Villing sluttede sig ved at lægge sin Haand paa Elses Arm og se paa hende med et Blik fuldt af trofast Hengivenhed.

Købmandens Veltalenhed besejrede endelig Anders Jørgens Betænkeligheder, og efter at Else endnu en Gang havde talt med sin Datter om Sagen, faldt tilsidst ogsaa Hansine til Føje og lod Moderen raade.